

The Evolution of Militarism in US Foreign Policy and Its Implications for the West Asian Security Order (2001-2025)

Kevan Pouraslami Department of International Relations, Rafsanjan Branch, Islamic Azad University, Rafsanjan, Iran. Keivanpoureslami@chmail.ir

Ebrahim Anousheh Corresponding Author, Department of International Relations, Rafsanjan Branch, Islamic Azad University, Rafsanjan, Iran. Ib.anousheh@iau.ac.ir

Khosrow Vafaei Saadi Department of International Relations, Rafsanjan Branch, Islamic Azad University, Rafsanjan, Iran. Khvafaei@yahoo.com

Article Info

Article Type:

Reserch Article

Date received:

2025/05/18

Date approved:

2026/ 03/ 17

ABSTRACT

This article examines the evolution of militarism in US foreign policy in the West Asia region from September 11, 2001 to 2025. The main question is how militarism, as a dominant framework, has shaped Washington's foreign policy strategies and instruments through different presidential terms and what consequences it has had for the regional security order. Using the theory of structural realism and concepts such as hegemony, balance of power, and imperial overextension, this study examines four presidential terms (Bush, Obama, Trump, Biden) and the beginning of Trump's second term using a historical-comparative analysis and process tracing method. The findings show that after September 11, aggressive militarism reached its peak and led to extensive interventions in Afghanistan and Iraq. Since the Obama era, this militarism has gradually shifted from direct intervention and occupation to a "hybrid power" based on proxy wars, strategic sanctions, arms sales, and covert operations, but it has remained the hard core of foreign policy. At the same time, competition with China and Russia has led to a redistribution of military resources and a relative reduction in the priority of West Asia. The article concludes that despite tactical achievements such as the temporary elimination of some terrorist leaders and the relative containment of Iran, militarism has failed to achieve its long-term strategic goals, namely, creating lasting stability, consolidating American hegemony, and fully containing Tehran's regional influence. It has led to the erosion of the United States' global power and credibility by fueling instability, arms races, and humanitarian crises.

Cite this Article: Poureslami,K , Anousheh,E And Khosro Vafaei S . (2026). The Evolution of Militarism in US Foreign Policy and Its Implications for the West Asian Security Order (2001-2025). *International Relations Researches*, 15(4), 261-279. doi: 10.22034/irr.2026.591990.2879.

© Author(s)

Publisher: Iranian Association of International Studies

DOI: 10.22034/irr.2026.591990.2879.

Introduction

Since the terrorist attacks of September 11, 2001, militarism has remained one of the most persistent features of United States foreign policy in West Asia. Although the scale, form, and instruments of American military engagement have changed considerably across different presidential administrations, the centrality of military power in Washington's strategic calculations has remained remarkably resilient. The initial response of the George W. Bush administration was characterized by large-scale military interventions and regime-change strategies in Afghanistan and Iraq. Subsequent administrations, however, sought to reduce the costs associated with prolonged ground interventions by relying increasingly on airpower, drones, special operations, sanctions, local partners, proxy forces, and other indirect instruments of coercion. These changes have sometimes been interpreted as evidence of a gradual retreat from militarism. This study instead argues that they represent a transformation in the form of militarism rather than its disappearance.

The central question of this research is how militarism evolved as a dominant framework of United States foreign policy in West Asia from September 11, 2001, through 2025, and how this evolution affected the regional security order. The study examines whether changes in American strategies under George W. Bush, Barack Obama, Donald Trump, and Joe Biden, as well as the emerging orientation of Trump's second administration, constituted fundamental strategic departures or tactical adaptations within a broader militaristic framework. The article further evaluates the consequences of this approach for regional stability, the balance of power, Iranian influence, and the capacity of the United States to sustain its regional and global hegemonic position.

Theoretical Approach

The study employs structural realism as its principal theoretical framework. From a structural-realist perspective, the anarchic structure of the international system encourages major powers to pursue security, preserve their relative capabilities, prevent the emergence of regional hegemons, and maintain favorable balances of power. As the dominant global power, the United States has strong structural incentives to retain military capabilities and strategic positions in regions considered important to its security and geopolitical interests. Within this framework, militarism is understood not simply as the frequent use of military force, but as a broader strategic orientation in which military capabilities constitute a central instrument for managing international threats, maintaining influence, deterring adversaries, and shaping regional political outcomes. The study also draws on the concepts of hegemony, balance of power, and imperial overstretch. The latter is particularly important for explaining the paradox whereby a hegemonic power may strengthen its short-term strategic position through military expansion while simultaneously generating political, economic, and security costs that undermine its long-term

capabilities. The theoretical argument is therefore based on a central tension: military power may provide effective deterrence and produce important tactical gains, but excessive reliance on coercive instruments can generate counterbalancing behavior, strengthen rival actors, increase intervention costs, undermine legitimacy, and ultimately weaken the hegemon's relative position. From this perspective, the evolution of American militarism in West Asia can be understood as an attempt to reconcile the structural imperatives of maintaining regional influence with the increasing costs of direct military intervention.

Methodology

The research adopts a qualitative historical-comparative methodology combined with process tracing. This approach makes it possible to identify both continuity and change in the evolution of American militarism across successive presidential administrations. The temporal scope of the study extends from the September 11 attacks in 2001 to 2025 and encompasses five analytical phases: the George W. Bush administration, the Barack Obama administration, the first Donald Trump administration, the Joe Biden administration, and the initial trajectory of Trump's second administration. The analysis compares presidential doctrines, military interventions, strategic documents, major foreign-policy decisions, and patterns of military and economic coercion. Particular attention is paid to changes in the instruments through which Washington exercised power, including conventional military intervention, regime change, counterterrorism operations, drone warfare, special operations, sanctions, arms transfers, support for regional partners, proxy-based conflict, and deterrence strategies. Process tracing is employed to establish causal connections between changes in the regional and international environment, transformations in American strategic behavior, and their consequences for the regional security order. The comparative framework distinguishes between changes in the *form* of militarism and changes in its *underlying strategic logic*. This distinction constitutes an important analytical criterion of the research. A reduction in the deployment of American ground forces is therefore not automatically interpreted as a retreat from militarism if military power continues to constitute the principal foundation of deterrence, coercion, and strategic influence.

Results and Discussion

The findings demonstrate that militarism remained a fundamental and durable component of United States foreign policy in West Asia between 2001 and 2025. The major transformation occurred not in the disappearance of militarism but in its instruments and operational forms. During the George W. Bush administration, militarism reached its most direct and interventionist form. The doctrine of preventive war, the invasion of Afghanistan, and the invasion and occupation of Iraq reflected Washington's confidence that overwhelming military superiority could be translated into political transformation and a new regional order. Although these interventions initially produced rapid military victories and regime changes, they

failed to generate stable political orders commensurate with American strategic objectives. The experiences of Iraq and Afghanistan demonstrated that battlefield superiority did not automatically translate into the ability to reconstruct complex political and social systems. Military intervention consequently generated substantial financial, political, and strategic costs while contributing to prolonged instability. The Obama administration represented a transition toward a less costly form of militarism rather than a fundamental departure from it. The United States reduced its reliance on large-scale ground deployments while expanding the use of drones, special operations, intelligence capabilities, airpower, and indirect forms of intervention. This approach sought to preserve American strategic influence while reducing the domestic and international costs of direct occupation. Nevertheless, the persistence of military operations and coercive instruments demonstrated that military power remained central to Washington's regional strategy. Moreover, the reduction of direct American engagement created opportunities for other actors, particularly Iran and Russia, to expand their regional influence.

During Trump's first administration, militarism became increasingly integrated with economic coercion. The withdrawal from the Joint Comprehensive Plan of Action and the adoption of the "maximum pressure" strategy against Iran demonstrated the growing convergence of military deterrence and economic sanctions. Although sanctions imposed significant costs on Iran, they did not achieve Washington's maximal objectives, including a fundamental transformation of Tehran's strategic behavior. Instead, the policy intensified regional tensions and reinforced the security dilemma between Iran, the United States, and its regional partners.

The Biden administration continued the movement toward a more indirect and distributed form of American power. The United States sought to reduce the scale of direct military engagement, rely more heavily on regional partners, employ limited military operations and economic sanctions, and simultaneously redirect strategic attention toward competition with China and Russia. Yet the continuation of military deterrence, regional deployments, support for partners, and responses to proxy conflicts demonstrated that the decline of large-scale intervention did not amount to the abandonment of militarism. Rather, American militarism increasingly assumed the form of what may be termed "hybrid power," combining military capabilities with sanctions, diplomatic pressure, intelligence operations, arms transfers, and partnerships.

The emerging trajectory of Trump's second administration suggests a further intensification of this pattern, particularly through a stronger emphasis on deterrence, economic pressure, and the direct use or threat of military force against Iran. Rather than representing a complete break with the post-2001 trajectory, this development can be interpreted as a radicalization of an established strategic logic. The simultaneous use of military pressure and economic coercion risks reproducing the cycle of escalation that has characterized much of the previous two decades.

The comparative findings reveal a persistent gap between the declared objectives and actual strategic outcomes of American militarism. Military interventions achieved several important tactical objectives, including the overthrow of hostile regimes, disruption of terrorist organizations, elimination of important militant leaders, and temporary containment of particular security threats. Nevertheless, these achievements rarely translated into durable political settlements or stable regional orders.

The case of Iran is particularly significant. The overthrow of the Taliban regime in Afghanistan and Saddam Hussein's government in Iraq removed two major adversarial regimes bordering Iran and unintentionally expanded Tehran's geopolitical opportunities. Thus, policies designed partly to constrain Iran sometimes generated structural conditions that facilitated its regional influence. At the hegemonic level, prolonged military engagement also imposed substantial economic and political costs on Washington, while contributing to perceptions of American inconsistency and weakening the legitimacy of its regional role. The findings therefore support the concept of imperial overstretch. The United States retained overwhelming military capabilities and remained the most powerful external actor in West Asia, but the costs of maintaining this position increasingly complicated its broader strategic objectives. The simultaneous rise of China and the resurgence of Russia further encouraged Washington to redistribute resources toward other theaters. Consequently, West Asia gradually became one component of a broader global competition rather than the exclusive focus of American grand strategy.

Conclusions and Suggestions

The study concludes that American militarism in West Asia did not disappear after the costly experiences of Iraq and Afghanistan. Instead, it underwent a significant transformation from direct intervention and occupation toward indirect, technologically enabled, economically supported, and hybrid forms of coercive power. Across the administrations of Bush, Obama, Trump, and Biden, and into the second Trump administration, the instruments changed more substantially than the underlying strategic reliance on military power. The principal weakness of this approach lies in the discrepancy between tactical effectiveness and strategic sustainability. Military power has proved capable of eliminating immediate threats, disrupting terrorist organizations, deterring adversaries, and protecting selected strategic interests. However, it has demonstrated considerably less effectiveness in producing durable political stability, resolving regional conflicts, establishing legitimate political orders, or eliminating the structural sources of insecurity. Excessive reliance on coercive instruments has also contributed to arms competition, proxy conflicts, humanitarian crises, and counterbalancing behavior. The research therefore suggests that a sustainable American strategy in West Asia requires a

recalibration of the relationship between military power, diplomacy, legitimacy, and regional institutions. Military capabilities remain necessary for deterrence and protection against immediate threats, but they should constitute one instrument within a broader strategy rather than its principal foundation. Washington would benefit from greater emphasis on regional diplomacy, multilateral security mechanisms, negotiated conflict management, economic development, institution-building, respect for state sovereignty, and international law. More broadly, the experience of the post-2001 period suggests that sustainable regional order cannot be constructed through military superiority alone. A durable strategy requires combining power with legitimacy and coercion with diplomacy. For the United States, such a recalibration could reduce the costs associated with strategic overstretch and preserve resources for emerging global challenges. For West Asia, it could create greater space for regional actors to develop cooperative security arrangements and reduce the structural incentives for permanent confrontation. The central implication is therefore not the complete abandonment of military power, but its subordination to a broader political and diplomatic strategy capable of converting tactical military advantages into sustainable strategic outcomes.

Keywords: United States; West Asia; Structural Realism; September 11 Attacks; Proxy Wars..

تحول میلیتاریسم در سیاست خارجی ایالات متحده و پیامدهای آن برای نظم امنیتی غرب آسیا (۲۰۲۵-۲۰۰۱)

کیوان پوراسلامی گروه روابط بین الملل، واحد رفسنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، رفسنجان، ایران.

Keivanpoureslami@chmail.ir

ابراهیم انوشه نویسنده مسئول، گروه روابط بین الملل، واحد رفسنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، رفسنجان، ایران.

Ib.anosheh@iau.ac.ir

سعدی خسرو وفایی گروه روابط بین الملل، واحد رفسنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، رفسنجان، ایران.

Khvafaei@yahoo.com

درباره مقاله	چکیده
نوع مقاله: مقاله پژوهشی کلیدواژه‌ها: آمریکا، غرب آسیا، واقع‌گرایی ساختاری، یازده سپتامبر، جنگ‌های نیابتی تاریخچه مقاله تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۲/۲۸ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۱۲/۲۶	این مقاله به واکاوی تحول میلیتاریسم در سیاست خارجی ایالات متحده در منطقه غرب آسیا، از یازده سپتامبر ۲۰۰۱ تا سال ۲۰۲۵، می‌پردازد. پرسش اصلی آن است که میلیتاریسم چگونه از رهگذر دوره‌های مختلف ریاست‌جمهوری، به‌عنوان چارچوبی مسلط، راهبردها و ابزارهای سیاست خارجی واشنگتن را شکل داده و چه پیامدهایی برای نظم امنیتی منطقه در پی داشته است. با بهره‌گیری از نظریه واقع‌گرایی ساختاری و مفاهیمی چون هژمونی، موازنه قدرت و گسترش بیش از حد امپراتوری، این پژوهش با روش تحلیل تاریخی-تطبیقی و ردگیری فرایند، چهار دوره ریاست‌جمهوری (بوش، اوباما، ترامپ، بایدن) و آغاز دوره دوم ترامپ را بررسی می‌کند. یافته‌ها نشان می‌دهد که پس از یازده سپتامبر، میلیتاریسم تهاجمی به اوج رسید و مداخلات گسترده در افغانستان و عراق را رقم زد. از دوران اوباما به بعد، این میلیتاریسم به تدریج از مداخله مستقیم و اشغالگری به سوی «قدرت ترکیبی» مبتنی بر جنگ‌های نیابتی، تحریم‌های راهبردی، فروش تسلیحات و عملیات‌های پنهان چرخش یافت، اما همچنان هسته سخت سیاست خارجی باقی ماند. هم‌زمان، رقابت با چین و روسیه موجب بازتوزیع منابع نظامی و کاهش نسبی اولویت غرب آسیا شد. مقاله نتیجه می‌گیرد که با وجود دستاوردهای تاکتیکی مانند حذف موقت برخی رهبران تروریستی و مهار نسبی ایران، میلیتاریسم در تحقق اهداف استراتژیک بلندمدت خود، یعنی ایجاد ثبات پایدار، تحکیم هژمونی آمریکا و مهار کامل نفوذ منطقه‌ای تهران، ناکام مانده و با دامن‌زدن به بی‌ثباتی، رقابت‌های تسلیحاتی و بحران‌های انسانی، به فرسایش قدرت و اعتبار جهانی ایالات متحده انجامیده است. این ناکامی ریشه در تناقض ذاتی اتکای مفرط به قدرت سخت در محیط پیچیده امنیتی غرب آسیا و غفلت از دیپلماسی و مشروعیت‌سازی دارد.

استناد به این مقاله: پوراسلامی، کیوان، انوشه، ابراهیم و خسرو وفایی سعدی، (۱۴۰۴). تحول میلیتاریسم در سیاست خارجی ایالات متحده

و پیامدهای آن برای نظم امنیتی غرب آسیا (۲۰۲۵-۲۰۰۱). پژوهش‌های روابط بین الملل، ۱۵(۴)، ۲۶۱-۲۷۹

doi: 10.22034/irr.2026.591990.2879.

© نویسنده(گان)

ناشر: انجمن ایرانی روابط بین الملل

از واپسین سال‌های سده بیستم، سیاست خارجی ایالات متحده آمریکا با پدیده‌ای دست‌به‌گریبان بوده است که از آن به «میلیتاریزه شدن» یا «نظامی‌گری فزاینده» یاد می‌شود. این پدیده، به معنای تقدم یافتن ابزارهای نظامی بر راهکارهای دیپلماتیک، اقتصادی و حقوقی در مدیریت بحران‌های بین‌المللی، اگرچه ریشه‌هایی دیرینه در تاریخ آمریکا دارد، اما پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی و به‌ویژه در پی حملات تروریستی یازده سپتامبر ۲۰۰۱، به مرحله‌ای نوین گام نهاد در این میان، منطقه غرب آسیا به مهم‌ترین عرصه تبلور میلیتاریسم در سیاست خارجی واشنگتن بدل شد؛ جایی که بزرگ‌ترین مداخلات نظامی تاریخ معاصر آمریکا در آن به اجرا درآمد، بودجه‌های دفاعی به ارقام بی‌سابقه‌ای رسید، شبکه‌ای گسترده از پایگاه‌های نظامی در آن مستقر گردید و فروش تسلیحات به متحدان منطقه‌ای به سطوحی کم‌نظیر افزایش یافت. با این همه، پس از گذشت بیش از دو دهه، این پرسش بنیادین با فوریت هرچه تمام‌تر مطرح است که میلیتاریسم چه نقشی در تحقق اهداف استراتژیک ایالات متحده در غرب آسیا ایفا کرده و چه پیامدهایی برای نظم امنیتی شکننده این منطقه به همراه داشته است؟ مسئله اصلی این پژوهش، تناقض آشکاری است که در بطن سیاست خارجی میلیتاریستی آمریکا نهفته است: از یک‌سو، تشدید و تداوم کاربست قدرت سخت، و از سوی دیگر، ناکامی در ایجاد ثبات پایدار، شکست در مهار کامل نفوذ منطقه‌ای رقبای فرسایش قدرت و اعتبار جهانی ایالات متحده. در سپیده‌دم هزاره سوم، حملات یازده سپتامبر شوکی عمیق به ادراک امنیتی نخبگان آمریکایی وارد آورد و با برساختن روایت «جنگ علیه تروریسم»، چارچوبی ایدئولوژیک و سیاسی برای میلیتاریزه کردن کامل سیاست خارجی فراهم آورد. دولت جرج بوش پسر با صورت‌بندی دکترین «جنگ پیش‌دستانه» و «تغییر رژیم»، تهاجم به افغانستان و عراق را توجیه و اجرایی کرد؛ مداخلاتی که به‌سرعت به اشغال‌های طولانی، پرهزینه و فرساینده انجامیدند. با این حال، شکست‌های راهبردی در این دو کشور و افشای رسوایی‌های اخلاقی، زمینه را برای بازنگری تاکتیکی در دوره باراک اوباما فراهم ساخت. اوباما، بی‌آنکه از منطق میلیتاریسم عدول کند، ابزارهای آن را از مداخله مستقیم و اشغال زمینی به سوی «جنگ‌های نیابتی»، عملیات‌های ویژه و حملات هوایماهای بدون سرنشین سوق داد و بدین‌سان «میلیتاریسم سبک‌بار و فناورانه» را جایگزین میلیتاریسم تهاجمی تمام‌عیار ساخت. دوره نخست ریاست‌جمهوری دونالد ترامپ (۲۰۱۷-۲۰۲۱) چرخشی دیگر، اما در همان چارچوب، رقم زد. ترامپ با تلفیق فشار اقتصادی، تحریم‌های فلج‌کننده و تهدیدات نظامی آشکار، راهبرد «فشار حداکثری» را علیه ایران به‌کار گرفت و هم‌زمان

فروش تسلیحات به متحدان عربی را به اوج رساند این دوره را می‌توان دوران «میلیتاریسم اقتصادی-نمایشی» نامید که در آن، قدرت نظامی نه صرفاً برای نبرد، که به‌عنوان اهرمی برای بازدارندگی روانی و کسب منافع تجاری به خدمت گرفته شد. جانشین او، جو بایدن (۲۰۲۱-۲۰۲۵)، ضمن خروج فاجعه‌بار از افغانستان و تمرکز بر رقابت راهبردی با چین، الگوی «قدرت ترکیبی» را تثبیت کرد که در آن تحریم‌ها، فروش تسلیحات، عملیات اطلاعاتی و جنگ سایبری در کنار حضور نظامی محدود، بسته ابزاری واحدی را تشکیل می‌دهند. اکنون با بازگشت ترامپ به قدرت در سال ۲۰۲۵ و احیای دکترین «صلح از طریق قدرت»، سیاست خارجی آمریکا وارد مرحله‌ای جدید از میلیتاریسم بازتعریف‌شده شده است که در آن تهدید به اقدام نظامی مستقیم علیه تأسیسات هسته‌ای ایران، افزایش بودجه دفاعی تا فراتر از پنج درصد تولید ناخالص داخلی و تلاش برای ایجاد یک ائتلاف منطقه‌ای ضدایرانی، محوریت یافته است. این تحولات، اگرچه در ابزارها و روش‌ها متفاوت بوده‌اند، اما همگی بر یک هسته ثابت دلالت دارند: میلیتاریسم به‌عنوان چارچوبی مسلط، سیاست خارجی آمریکا در غرب آسیا را از یازده سپتامبر تا به امروز شکل داده است. با این حال، پرسش محوری این است که این چارچوب تا چه اندازه توانسته است اهداف امنیتی و استراتژیک اعلامی ایالات متحده، از جمله ایجاد ثبات، دموکراسی‌سازی، مهار ایران و تحکیم هژمونی خود را محقق سازد؟ و در عوض، چه پیامدهای ناخواسته‌ای بر اقتصاد، امنیت و بافت اجتماعی کشورهای منطقه تحمیل کرده است؟ ادبیات موجود، به‌رغم غنای خود، عمدتاً به صورت موردی به تحلیل یک دوره ریاست‌جمهوری یا یک بحران خاص پرداخته و کمتر پژوهشی را می‌توان یافت که با نگاهی طولی و تطبیقی، تحول میلیتاریسم را از ۲۰۰۱ تا ۲۰۲۵ در چارچوبی نظری منسجم تحلیل کرده و پیامدهای چندوجهی آن را در سطوح اقتصادی، امنیتی و انسانی به‌طور یکپارچه ارزیابی نماید (برای نمونه‌های ارزشمند اما متمرکز بر دوره‌های خاص، این مقاله با هدف پر کردن این شکاف، با بهره‌گیری از نظریه واقع‌گرایی ساختاری و روش تحلیل تاریخی-تطبیقی، به واکاوی نقش و تحول میلیتاریسم در سیاست خارجی ایالات متحده در غرب آسیا از یازده سپتامبر ۲۰۰۱ تا سال ۲۰۲۵ می‌پردازد. چارچوب نظری این پژوهش، واقع‌گرایی ساختاری، با تأکید بر مفاهیمی چون آنارشی، هژمونی و موازنه قدرت، هم تبیین‌کننده چرایی تداوم میلیتاریسم و هم روشن‌گر تناقض‌های درونی آن است. بر اساس این نظریه، در نظام بین‌الملل آنارشیک، قدرت‌های بزرگ برای تضمین بقا و حفظ موقعیت هژمونیک خود ناگزیر به انباشت قدرت نظامی و مداخله‌گری در مناطق راهبردی هستند؛ اما این فرایند، به‌ویژه هنگامی که با پویایی‌های داخلی مانند نفوذ مجموعه

نظامی-صنعتی درآمیزد، می‌تواند به «گسترش بیش از حد امپراتوری» و فرسایش قدرت بیانجامد از این منظر، فرضیه مقاله آن است که میلیتاریسم، ضمن تشدید مداخلات نظامی، افزایش فروش تسلیحات و تثبیت حضور پایگاه‌های آمریکا در غرب آسیا، در تحقق اهداف استراتژیک بلندمدت خود ناکام مانده و با دامن‌زدن به بی‌ثباتی، رقابت‌های تسلیحاتی و بحران‌های انسانی، به تضعیف موقعیت هژمونیک ایالات متحده و تغییر موازنه قدرت به ضرر آن انجامیده است. اهمیت و نوآوری این پژوهش در سه بعد قابل طرح است. نخست، با ارائه تحلیلی تطبیقی در طول چهار دوره ریاست‌جمهوری و ورود به چشم‌انداز دوره دوم ترامپ، تبارشناسی دقیقی از تحول در ابزارها و راهبردهای میلیتاریسم به دست می‌دهد. دوم، با تلفیق سه سطح تحلیل پیامدها (اقتصادی، امنیتی-نظامی و اجتماعی-انسانی)، تصویری چندبعدی و جامع از تأثیرات این سیاست‌ها بر نظم امنیتی غرب آسیا ترسیم می‌کند. سوم، با به‌کارگیری چارچوب واقع‌گرایی ساختاری، نه تنها تداوم، که محدودیت‌ها و تناقض‌های ذاتی میلیتاریسم را نیز تبیین می‌کند. در ادامه، ابتدا چارچوب نظری و روش‌شناسی تشریح می‌شود، سپس یافته‌ها در قالب تبارشناسی دوره‌های مختلف ارائه و تحلیل می‌گردد، و سرانجام پیامدها ارزیابی شده و نتیجه‌گیری نهایی درباره ناکامی استراتژیک میلیتاریسم و درس‌آموخته‌های آن برای سیاست‌گذاری منطقه‌ای ارائه خواهد شد. از حیث روش‌شناسی، این پژوهش از رویکرد کیفی و روش تحلیل تاریخی-تطبیقی بهره می‌گیرد. واحد تحلیل، سیاست خارجی ایالات متحده در قبال غرب آسیا در بازه زمانی ۲۰۰۱ تا ۲۰۲۵ است. داده‌ها از طریق تحلیل اسنادی گردآوری شده‌اند که شامل اسناد رسمی راهبردی ایالات متحده، گزارش‌های پنتاگون و وزارت امور خارجه، متون دانشگاهی معتبر فارسی و انگلیسی و گزارش‌های اندیشکده‌های تخصصی است. برای تجزیه و تحلیل، سیاست خارجی آمریکا در پنج مقطع (بوش، اوباما، ترامپ اول، بایدن و ترامپ دوم) با استفاده از شاخص‌هایی چون مداخله نظامی، بودجه دفاعی و فروش تسلیحات، کارکرد پایگاه‌های نظامی، سطح اتکا به ابزارهای نیابتی و فناوریانه، و میزان تنش با ایران مقایسه می‌شود. در نهایت، پیامدهای اقتصادی، امنیتی و انسانی با روش ردگیری فرایند ارزیابی می‌گردد تا زنجیره علی میان سیاست‌های میلیتاریستی و نتایج منطقه‌ای آشکار شود. این ترکیب روشی، امکان تحلیل طولی، تطبیقی و چندبعدی پدیده مورد بررسی را فراهم می‌آورد.

۱. چارچوب نظری: واقع‌گرایی ساختاری و منطق میلیتاریسم

برای تبیین چرایی و چگونگی تداوم میلیتاریسم در سیاست خارجی آمریکا، واقع‌گرایی ساختاری چارچوب تحلیلی مناسبی فراهم می‌کند. این نظریه، نظام بین‌الملل را آنارشیک می‌داند؛ یعنی فاقد یک قدرت مرکزی برای تضمین امنیت دولت‌ها. در چنین سیستمی، بقا، دغدغه اصلی است و قدرت، به‌ویژه قدرت نظامی، تضمین‌کننده نهایی امنیت به شمار می‌رود (Moshirzadeh, 2012: 87) و التز (۱۹۷۹) استدلال می‌کند که ساختار آنارشیک، واحدها را به «خودیاری» و انباشت قدرت وادار می‌سازد و این منطق، به رقابت‌های تسلیحاتی و گرایش به نظامی‌گری دامن می‌زند. در این بستر، قدرت‌های بزرگ به دنبال کسب موقعیت هژمونیک هستند. هژمونی از منظر واقع‌گرایی ساختاری، صرفاً به معنای برتری نظامی نیست، بلکه توانایی شکل‌دهی به قواعد بازی در نظام بین‌الملل بر اساس منافع خود را نیز در بر می‌گیرد. ایالات متحده پس از فروپاشی شوروی، به‌عنوان یک هژمون جهانی، میلیتاریسم را به ابزاری برای حفظ این موقعیت و سرکوب چالش‌های برآمده از قدرت‌های در حال ظهور و بازیگران منطقه‌ای بدل کرد (Rezaei & Salehi, 2024) از این منظر، مداخلات نظامی آمریکا در غرب آسیا را می‌توان تلاشی برای حفظ کنترل بر منابع انرژی راهبردی، مهار قدرت‌های منطقه‌ای (مانند ایران و عراق) و جلوگیری از ظهور یک هژمون منطقه‌ای رقیب تفسیر کرد. با این حال، واقع‌گرایی خود به محدودیت‌های ذاتی میلیتاریسم نیز اذعان دارد. مفهوم «گسترش بیش از حد امپراتوری» که ریشه در تاریخ دارد، هشدار می‌دهد که هزینه‌های نظامی‌گری فراتر از منافع آن می‌رود و قدرت هژمون را دچار فرسایش می‌کند. جک اسنایدر (۱۹۹۱) با نظریه «سیاست ائتلافی» نشان می‌دهد که چگونه ائتلاف میان نخبگان سیاسی، بوروکراسی نظامی و صنایع دفاعی (مجموعه نظامی-صنعتی) به گسترش بیش از حد منافع و مداخلات خارجی منجر می‌شود. در مورد آمریکا، لابی‌های قدرتمند صنایع تسلیحاتی و پیمان‌کاران نظامی، با ذی‌نفع شدن در تداوم بحران‌ها، به موتور محرک میلیتاریسم تبدیل شده‌اند. همچنین، واقع‌گرایی ساختاری تأکید می‌کند که در نظام آنارشیک، رفتار دولت‌ها تنها محصول ساختار نیست، بلکه تحت تأثیر توزیع قدرت و قطبیت سیستم نیز قرار دارد. در طول دو دهه اخیر، ساختار نظام بین‌الملل از تک‌قطبی به سوی چندقطبی در حال گذار بوده است. ظهور چین به‌عنوان یک قدرت بزرگ و احیای نظامی روسیه، توزیع قدرت را تغییر داده و منابع آمریکا را میان چند حوزه پراکنده است. این امر منطقاً به بازتوزیع منابع نظامی از غرب آسیا به شرق آسیا انجامیده است. بر اساس منطق موازنه قدرت، افزایش نفوذ چین و روسیه در غرب آسیا، آمریکا را به تقویت ائتلاف‌ها، فروش

تسلیمات و حفظ «حضور سبک‌بار» واداشته است، هرچند که دیگر توان و تمایل مداخله مستقیم گسترده را ندارد. بنابراین، چارچوب نظری این پژوهش، میلیتاریسم را پدیده‌ای می‌داند که هم ریشه در ساختار آنارشیک و نیاز به خودیاری دارد، و هم محصول پویایی‌های داخلی (نفوذ لابی‌های نظامی) و الزامات هژمونیک است. این چارچوب، هم‌زمان تداوم و تحول میلیتاریسم را تبیین می‌کند و پیش‌بینی می‌کند که این سیاست در بلندمدت به دلیل هزینه‌های فزاینده و فرسایش قدرت، ناپایدار و ناکارآمد خواهد بود.

۲. روش‌شناسی پژوهش

پژوهش حاضر با رویکرد کیفی و با استفاده از روش تحلیل تاریخی-تطبیقی به انجام رسیده است. واحد تحلیل، سیاست خارجی ایالات متحده در قبال غرب آسیا (کشورهای منطقه خلیج فارس، عراق، افغانستان، سوریه و یمن) در بازه زمانی ۲۰۰۱ تا ۲۰۲۵ است. داده‌ها از طریق تحلیل اسنادی گردآوری شده‌اند که شامل منابع معتبر به زبان‌های فارسی و انگلیسی می‌شود: کتب تخصصی، مقالات علمی-پژوهشی، گزارش‌های رسمی نهادهای آمریکایی (استراتژی‌های امنیت ملی، گزارش‌های پنتاگون و وزارت خارجه)، اسناد اندیشکده‌ها، و منابع خبری معتبر. منابع فارسی با اولویت پژوهش‌های بومی برای درک پیامدهای منطقه‌ای و منابع انگلیسی برای تحلیل سیاست‌های آمریکا استفاده شده‌اند. برای تجزیه و تحلیل، ابتدا دوره‌بندی مشخصی بر اساس تغییرات سیاسی در کاخ سفید (بوش، اوباما، ترامپ، بایدن و دوره دوم ترامپ) صورت گرفت.

سپس، با روش تطبیقی، شاخص‌های میلیتاریسم شامل شدت مداخله نظامی (تعداد نیروها، تلفات، وسعت عملیات)، بودجه دفاعی و فروش تسلیحات، تعداد و کارکرد پایگاه‌های نظامی، استفاده از ابزارهای نیابتی و فناوریانه، و سطح تنش با ایران و سایر بازیگران، در دوره‌های مختلف مقایسه شدند. در نهایت، برای ارزیابی پیامدها، از روش ردگیری فرایند برای ترسیم زنجیره علی میان سیاست‌های میلیتاریستی و پیامدهای اقتصادی، امنیتی و انسانی استفاده شد. تحلیل محتوا و تفسیر کیفی، بنیان اصلی استنتاج‌ها را تشکیل می‌دهد.

۳. یافته‌ها: تبارشناسی میلیتاریسم آمریکا در غرب آسیا ۲۰۰۱-۲۰۲۵

۳-۱. یازده سپتامبر و اوج‌گیری میلیتاریسم تهاجمی در دوران جرج بوش ۲۰۰۱-۲۰۰۹

حملات تروریستی یازده سپتامبر ۲۰۰۱، ادراک تهدید در نخبگان سیاسی و افکار عمومی آمریکا را به شدت تغییر داد و زمینه‌ساز یک تحول پارادایمی در سیاست خارجی شد. اگر پیش از آن، آمریکا از «آبر قدرت بی‌دغدغه» برخوردار از آسیب‌ناپذیری یاد می‌شد، این حملات آسیب‌پذیری مهلک آن را نمایان ساخت. واکنش به این شوک، نه صرفاً عملیات پلیسی-اطلاعاتی، که اعلان «جنگ علیه تروریسم» بود. این چارچوب‌سازی، به دولت جرج بوش مشروعیت سیاسی لازم برای میلیتاریزه کردن کامل سیاست خارجی را داد. (Toft & Kushi, 2023: 89)

دکترین بوش که در استراتژی امنیت ملی ۲۰۰۲ صورت‌بندی شد، با مفاهیم «جنگ پیش‌دستانه»، «تغییر رژیم» و «یک‌جانبه‌گرایی»، بنیان‌های حقوقی و اخلاقی مداخله‌گری نظامی را بازتعریف کرد. بر اساس این دکترین، آمریکا این حق را برای خود قائل بود که پیش از آنکه تهدیدی به مرحله حمله برسد، به‌طور یک‌جانبه و با توسل به نیروی نظامی، آن را منهدم کند. این منطق، مستقیماً از درک تهدیدات نامتقارن (تروریسم + سلاح‌های کشتار جمعی) برمی‌خاست، اما در عمل به توجیهی برای گسترش هژمونی آمریکا تبدیل شد (Afshardi & Norouzan, 2017). نخستین مصداق این دکترین، حمله به افغانستان در اکتبر ۲۰۰۱ بود که با هدف سرنگونی رژیم طالبان و نابودی شبکه القاعده صورت گرفت. این عملیات که با حمایت گسترده بین‌المللی آغاز شد، اگرچه در ظاهر موفقیتی سریع بود، اما خیلی زود به یک اشغال نظامی طولانی و عملیات ضدشورش فرساینده تبدیل شد. با این حال، اوج میلیتاریسم دوره بوش، حمله به عراق در مارس ۲۰۰۳ بود. تصمیم برای حمله به عراق، برخلاف افغانستان، فاقد حمایت شورای امنیت سازمان ملل و همراه با مخالفت متحدان سنتی آمریکا مانند فرانسه و آلمان بود. دولت بوش با بزرگنمایی تهدید سلاح‌های کشتار جمعی عراق و ادعای پیوند صدام حسین با القاعده، جنگی پیش‌دستلنه را به راه لنداخت که به یکی از پرهزینه‌ترین و فاجعه‌بارترین مداخلات نظامی تاریخ معاصر بدل شد. (Barzegar, 2004:142)

تحلیل این جنگ‌ها در چارچوب نظری این مقاله، نشان‌دهنده ترکیب انگیزه‌های امنیتی (حذف تهدید آتی) و هژمونیک (تثبیت سلطه بر خلیج فارس و منابع عظیم نفتی آن) است. دولت بوش هم‌زمان به دنبال تغییر رژیم در عراق برای حذف یک دشمن دیرینه، بازسازی معماری امنیتی منطقه به نفع خود و

فراهم آوردن امکان استقرار بلندمدت پایگاه‌های نظامی بود. افزایش بی‌سابقه پایگاه‌های آمریکا در منطقه، نمود عینی این راهبرد بود. در اوج حضور، تعداد نیروهای آمریکایی در عراق و افغانستان مجموعاً به بیش از ۲۰۰ هزار نفر رسید و بودجه دفاعی آمریکا از حدود ۳۱۵ میلیارد دلار در سال ۲۰۰۰ به بیش از ۶۵۰ میلیارد دلار در سال ۲۰۰۸ جهش کرد. این افزایش خیره‌کننده، میلیتاریزه شدن کامل سیاست خارجی را نشان می‌داد. (Beitjam, 2022: 56) با این وجود، موفقیت‌های اولیه نظامی خیلی زود در باتلاق ناامنی، شورش‌های مسلحانه و جنگ داخلی فرو رفت. در عراق، انحلال ارتش و حزب بعث، خلأ قدرت وسیعی ایجاد کرد که به پیدایش شورش‌های سنی، تقویت نفوذ ایران و ظهور بعدی داعش انجامید. در افغانستان نیز طالبان به تدریج بازسازی شد و جنگ به طولانی‌ترین مداخله تاریخ آمریکا بدل گشت. هزینه‌های انسانی (صدها هزار کشته غیرنظامی و هزاران نظامی آمریکایی) و مالی (هزینه‌های مستقیم و غیرمستقیم بالغ بر تریلیون‌ها دلار) سرسام‌آور بود. افشای رسوایی‌های اخلاقی مانند زندان ابوغریب و گوانتانامو نیز مشروعیت اخلاقی و سیاسی این مداخلات را به شدت کاهش داد. در پایان دوره بوش، این درس تلخ حاصل شده بود که قدرت نظامی برتر، لزوماً به پیروزی سیاسی نمی‌انجامد و میلیتاریسم تهاجمی، بدون یک استراتژی خروج معتبر و برنامه بازسازی سیاسی، می‌تواند به یک باتلاق فرساینده تبدیل شود (Hosseini, 2004: 120).

۳-۲. دوران باراک اوباما (۲۰۰۹-۲۰۱۷): بازنگری تاکتیکی و گذار به «میلیتاریسم سبک‌بار»

باراک اوباما در حالی بر سر کار آمد که انتقادات به جنگ عراق و هزینه‌های آن به اوج رسیده بود. شعار «تغییر» و وعده پایان دادن به جنگ‌ها، نویدبخش چرخش در سیاست خارجی بود. با این حال، سیاست خارجی اوباما در غرب آسیا، نه یک گسست از میلیتاریسم، که یک بازآرایی تاکتیکی در چارچوب آن بود. او به درستی دریافت که مداخلات گسترده زمینی و اشغالگری، هزینه‌های سیاسی و مالی گزافی دارد و باید از آن پرهیز کرد. اما این به معنای کنار گذاشتن ابزار نظامی نبود، بلکه به معنای تغییر در نحوه به‌کارگیری آن بود.

نخستین ویژگی سیاست اوباما، «کاهش مداخلات مستقیم و تمرکز بر عملیات ویژه» بود. او به وعده خروج از عراق (۲۰۱۱) جامه عمل پوشاند، هرچند بعدها با ظهور داعش مجبور به بازگشت محدود نیروها شد. در افغانستان نیز پس از یک افزایش موقت نیروها، روند خروج را آغاز کرد. اما در مقابل، استفاده از نیروهای عملیات ویژه (مانند یورش به مخفیگاه اسامه بن لادن در پاکستان) و به‌ویژه حملات هوایی با پهلوهای بدون سرنشین (پهپادها) به شدت افزایش یافت. عملیات‌های ترور هدفمند در

یمن، پاکستان و سومالی، هسته مرکزی راهبرد ضدتروریسم اوباما را تشکیل می‌داد (Toft & Kushi, 2023: 145). «جنگ از راه دور»، تلفات نظامیان آمریکایی را به صفر رساند، اما از منظر حقوق بشری و اخلاقی به شدت مناقشه‌برانگیز بود و به دلیل تلفات غیرنظامی، موجی از نفرت ضدآمریکایی را در منطقه دامن زد.

دومین ویژگی مهم، گرایش به «جنگ‌های نیابتی و حمایت از نیروهای محلی» بود. بحران‌های سوریه و لیبی، مصادیق بارز این رویکردند. در سوریه، آمریکا به جای تهاجم مستقیم برای سرنگونی بشار اسد، از گروه‌های مخالف مسلح حمایت تسلیحاتی و آموزشی کرد و بعدها با تشکیل یک ائتلاف بین‌المللی، عمدتاً از طریق حملات هوایی به مبارزه با داعش پرداخت (Rostami, 2016: 185). در لیبی نیز مداخله نظامی تحت پوشش ناتو و با تکیه بر شورشیان محلی صورت گرفت. هدف این بود که هزینه‌های انسانی و مالی بر دوش متحدان محلی گذاشته شود و آمریکا صرفاً نقش پشتیبان هوایی و اطلاعاتی را ایفا کند. با این حال، این سیاست به نتایج فاجعه‌باری انجامید: سوریه به ویرانه‌ای تبدیل شد و به کانون نفوذ ایران و روسیه بدل گشت؛ لیبی نیز به هرج و مرج و جنگ داخلی فروغلتید (Adami & Akheraldin, 2013). جنگ‌های نیابتی اگرچه هزینه مداخله مستقیم را کاهش می‌داد، اما کنترل پیامدهای آن بسیار دشوار و اغلب به بی‌ثباتی عمیق‌تر می‌انجامید.

سومین بعد، «بازنگری در سیاست پایگاه‌ها و اتکا به فناوری» بود. اوباما به جای احداث پایگاه‌های عظیم و دائم، به سمت پایگاه‌های کوچک‌تر و موقت و تکیه بر ناوگان دریایی و هوایی پیشرفته حرکت کرد. فروش تسلیحات پیشرفته به متحدان منطقه‌ای (عربستان، امارات و اسرائیل) نیز افزایش یافت تا آنان بخشی از بار امنیتی را بر عهده گیرند (Shaker, 2018).

در همین دوره، اولویت رقابت با چین به تدریج در راهبرد کلان آمریکا نمایان شد. اوباما «چرخش به آسیا» را اعلام کرد که به معنای بازتوزیع منابع دیپلماتیک و نظامی از خاورمیانه به شرق آسیا بود. این امر نشانه‌های اولیه کاهش تعهد مستقیم نظامی در غرب آسیا را نمایان ساخت. با این حال، این کاهش تعهد هرگز به معنای کنار گذاشتن میلیتاریسم نبود؛ بلکه صرفاً شکل آن را از «اشغال‌گرایانه» به «سبک‌بار و فناورانه» تغییر داد. (Blagden & Porter, 2021: 25).

۳-۳. دوره نخست دونالد ترامپ (۲۰۱۷-۲۰۲۱): «فشار حداکثری» و میلیتاریسم اقتصادی-

نمایشی

دونالد ترامپ با شعار «اول آمریکا» و نقد جنگ‌های بی‌پایان به قدرت رسید، اما سیاست خارجی او در غرب آسیا، آمیزه‌ای متناقض از انزواگرایی لفظی و تهاجم نظامی عملی بود. تناقض بنیادین در اینجا بود که او ضمن وعده خروج از منطقه، بودجه نظامی را به شدت افزایش داد، فروش تسلیحات را به اوج رساند و تهاجمی‌ترین سیاست را علیه ایران در پیش گرفت. میلیتاریسم در دوره ترامپ، با اقتصاد و دیپلماسی قهری پیوندی عمیق یافت و راهبرد «فشار حداکثری» علیه ایران، مصداق کامل آن بود (Jinoor et al., 2021). خروج یک‌جانبه از توافق هسته‌ای برجام در می ۲۰۱۸ و بازگشت تحریم‌های فلج‌کننده، طراحی شده بود تا اقتصاد ایران را به زانو درآورد و تهران را به پای میز مذاکره‌ای با شروط سخت‌گیرانه‌تر بکشانند. این فشار اقتصادی خردکننده، با تهدیدات نظامی مکرر و تقویت حضور نظامی در منطقه همراه شد. اوج این سیاست، ترور سردار قاسم سلیمانی، فرمانده نیروی قدس سپاه پاسداران، در ژانویه ۲۰۲۰ با حمله پهپادی در فرودگاه بغداد بود. این اقدام، که در میانه تنش‌های ناشی از حملات به پایگاه‌های آمریکایی در عراق صورت گرفت، نمایشی از «بازدارندگی از طریق مجازات» و قدرت عملیات ویژه آمریکا بود، اما هم‌زمان آستانه تنش را به شدت بالا برد و جهان را تا آستانه یک رویارویی مستقیم نظامی پیش برد و ویژگی دیگر سیاست ترامپ، «میلیتاریسم تجاری» بود. او محدودیت‌های حقوق بشری در فروش تسلیحات را کنار گذاشت و قراردادهای عظیم تسلیحاتی با عربستان سعودی و امارات منعقد کرد. فروش تسلیحات در این دوره به ارقام بی‌سابقه‌ای رسید و به‌عنوان ابزاری برای ایجاد اشتغال در آمریکا و وابسته‌سازی متحدان عربی به لجستیک و آموزش واشنگتن به کار گرفته شد. این رویکرد، به ایجاد یک «سپر موشکی منطقه‌ای» علیه ایران کمک کرد و هم‌زمان منافع کلانی را نصیب صنایع دفاعی آمریکا ساخت. (Tennant, 2024)

ترامپ همچنین به دنبال «تقویت بازدارندگی» از طریق نمایش قدرت بود. اعزام ناوگروه‌های ضربتی، بمبافکن‌های راهبردی و افزایش نیروهای واکنش سریع به منطقه، با هدف ارسال پیام قاطعیت به ایران و سایر بازیگران صورت می‌گرفت. این «میلیتاریسم نمایشی» یا «قدرت‌نمایی»، ذیل دکترین «صلح از طریق قدرت» او صورت‌بندی می‌شد. (Stokes, 2024) با این حال، ارزیابی نهایی دوره نخست ترامپ نشان می‌دهد که «فشار حداکثری» در تغییر رفتار راهبردی ایران ناکام ماند. برنامه

موشکی و هسته‌ای ایران شتاب گرفت، نفوذ منطقه‌ای تهران از طریق نیروهای نیابتی تضعیف نشد، و اقتصاد ایران اگرچه به شدت آسیب دید، اما فروپاشید. آمریکا نیز بدون دستیابی به توافق جدید، در انزوای نسبی بین‌المللی قرار گرفت. (Abbasi & Sepehri, 2024)

۴-۳. دوران جو بایدن (۲۰۲۱-۲۰۲۵): تثبیت الگوی ترکیبی و چالش چین

جو بایدن با وعده بازگشت به دیپلماسی و ترمیم اتحادها وارد کاخ سفید شد، اما در عمل نشان داد که ساختار میلیتاریستی سیاست خارجی آمریکا فراتر از اراده یک رئیس‌جمهور تثبیت شده است. شاخص‌ترین اقدام دوره او، خروج کامل و آشفته از افغانستان در اوت ۲۰۲۱ بود که نقطه پایانی بر بیست سال اشغال نظامی گذاشت. این خروج فاجعه‌بار، اگرچه به طولانی‌ترین جنگ آمریکا پایان داد، اما به بحران اعتبار و قدرت واشنگتن دامن زد و نشان داد که میلیتاریسم بدون استراتژی خروج منسجم، چه میراث ویرانگری بر جای می‌گذارد. (Toft & Kushi, 2023: 234) در قبال ایران، بایدن تلاش کرد دیپلماسی را با بازدارندگی ترکیب کند. مذاکرات غیرمستقیم برای احیای برجام در وین برگزار شد، اما به نتیجه نرسید. تحریم‌ها همچنان به قوت خود باقی ماند و حتی در مواردی تشدید شد. هم‌زمان، همکاری‌های امنیتی واشنگتن با اسرائیل و کشورهای عربی خلیج فارس برای مقابله با تهدید پهپادی و موشکی ایران افزایش یافت. این امر نشان‌دهنده تداوم رویکرد نظامی‌گرایانه، اما در قالبی چندجانبه‌تر و کم‌خطرتر از مداخله مستقیم بود. (Hoang, 2025: 87) مهم‌ترین محور سیاست خارجی بلیدن، رقابت با چین بود که در استراتژی امنیت ملی او به صراحت «تنها رقیب راهبردی» نامیده شد. این امر به تسریع «چرخش به آسیا» انجامید و منابع نظامی بیشتری از غرب آسیا به منطقه هند-اقیانوسیه منتقل شد. پنتاگون اعلام کرد که حضور ناوگان و نیروهای زمینی در خاورمیانه کاهش خواهد یافت و در عوض، بر قابلیت‌های دوربرد، سایبری و فضایی برای حفظ نفوذ تکیه خواهد شد. (Fontaine, 2025: 13) در واقع، میلیتاریسم بایدنی به «میلیتاریسم نامرئی و از راه دور» تحول یافت: تمرکز بر عملیات‌های ویژه، حملات هوایی محدود (مانند حملات تلافی‌جویانه به شبه‌نظامیان همسو با ایران در سوریه)، جنگ سایبری و تقویت توانمندی متحدان. در این دوره، الگوی «قدرت ترکیبی» کاملاً نهادینه شد. به جای لشکرکشی‌های گسترده، آمریکا از تحریم‌های هوشمند، فروش تسلیحات هدفمند، اشتراک اطلاعات، عملیات‌های روانی و حملات پهپادی برای مدیریت تهدیدات استفاده کرد. با این حال، این رویکرد نیز بدون هزینه نبود: حملات مداوم نیروهای نیابتی ایران به پایگاه‌های آمریکا در عراق و سوریه (به‌ویژه پس از آغاز جنگ غزه در ۲۰۲۳) نشان داد که کاهش نیروها، سطح تهدید را

کاهش نداده و آمریکا همچنان درگیر یک «جنگ کم‌شدت» فرسایشی در منطقه است (Mobini & Karimkhani, 2023).

۳-۵. چشم‌انداز دوره دوم ترامپ (۲۰۲۵ به بعد): احیای دکترین «صلح از طریق قدرت»

بازگشت دونالد ترامپ به کاخ سفید در ژانویه ۲۰۲۵، سیاست خارجی آمریکا را وارد مرحله‌ای جدید از میلیتاریسم بازتعریف‌شده کرده است. اگر دوره نخست ترامپ با تناقض میان شعار و عمل همراه بود، دوره دوم با یک دکترین منسجم‌تر و آگاهانه‌تر بر محور «صلح از طریق قدرت» آغاز شده است. این دکترین که ریشه در سنت ریگانی دارد، بر این پیش‌فرض استوار است که قدرت نظامی قاطع و نمایش آمادگی برای کاربرد آن، تنها راه تضمین صلح و بازدارندگی دشمنان است (O'Brien, 2024). (25) در حوزه بودجه دفاعی، تیم ترامپ به دنبال افزایش قابل توجه هزینه‌های نظامی تا فراتر از ۵ درصد تولید ناخالص داخلی است. این افزایش نه فقط برای نوسازی توان هسته‌ای، که برای سرمایه‌گذاری در فناوری‌های نوظهور مانند هوش مصنوعی، سامانه‌های ضد موشکی لیزری، توان سایبری تهاجمی و گسترش ناوگان دریایی و پهپادی طراحی شده است. هدف اعلام‌شده، بازسازی بازدارندگی فرسایش‌یافته آمریکا در برابر چین و ایران است (Beckley, 2025: 45). این ارقام نشان‌دهنده میلیتاریزه شدن عمیق‌تر منابع ملی آمریکا و اولویت‌بخشی مطلق به قدرت سخت است. در غرب آسیا، راهبرد «مهار چندلایه ایران» با جدیت بی‌سابقه‌ای دنبال می‌شود. هدف دولت ترامپ، ایجاد یک ائتلاف منطقه‌ای قدرتمند به رهبری اسرائیل و با مشارکت عربستان سعودی (از طریق تکمیل پیمان ابراهیم) برای محاصره ژئوپلیتیکی ایران است. هم‌زمان، تحریم‌های فلج‌کننده موسوم به «فشار حداکثری ۲.۰» با هدف قطع کامل صادرات نفت ایران و فروپاشی اقتصادی آن اعمال می‌شود. وجه تمایز اصلی این دوره با دوره نخست، صراحت و شدت تهدید به اقدام نظامی است. تیم امنیت ملی ترامپ آشکارا از گزینه «پایان دادن به برنامه هسته‌ای ایران از طریق نظامی» سخن می‌گوید و این تهدید را با گسیل دارایی‌های نظامی به منطقه معتبرسازی می‌کند (Ward & Norman, 2024: 19). این رویکرد، میلیتاریسم را از یک سیاست بازدارنده به یک ابزار تهاجمی برای تغییر رژیم یا تحمیل اراده سیاسی تبدیل می‌کند که خطر وقوع یک جنگ تمام‌عیار را به شدت افزایش می‌دهد. هم‌زمان، تحول ابزارها به سوی «قدرت ترکیبی» کامل می‌شود: تحریم‌های راهبردی، فروش انبوه تسلیحات (به‌ویژه سامانه‌های پدافندی برای ایجاد یک «گنبد آهنین» منطقه‌ای)، عملیات‌های سایبری و اطلاعاتی تهاجمی، و استفاده گسترده‌تر از نیروهای نیابتی برای کاستن از ردپای مستقیم. این الگو، هزینه‌های سیاسی و انسانی مداخله مستقیم را

کاهش می‌دهد، اما مخاطرات آن کم نیست: افزایش خطر درگیری‌های نیابتی کنترل‌نشده، تشدید رقابت تسلیحاتی و احتمال واکنش‌های نامتقارن ایران می‌تولند منطقه را وارد چرخه‌ای خطرناک از بی‌ثباتی کند. ارزیابی اولیه نشان می‌دهد که این راهبرد، همان تناقض ذاتی میلیتاریسم را بازتولید می‌کند: تلاش برای ایجاد ثبات با ابزارهای ذاتاً بی‌ثبات‌کننده. (Solace Global, 2024)

۴. پیامدهای چندوجهی میلیتاریسم آمریکا برای نظم امنیتی غرب آسیا

تحلیل پیامدهای سیاست‌های میلیتاریستی آمریکا در سه سطح اقتصادی، امنیتی-نظامی و اجتماعی-انسانی، تصویری جامع از تأثیرات ویرانگر و متناقض آن بر منطقه به دست می‌دهد.

۴-۱. پیامدهای اقتصادی: رونق صنایع دفاعی و ویرانی اقتصادهای منطقه

میلیتاریسم آمریکا یک اقتصاد سیاسی ویژه در غرب آسیا خلق کرده است که در آن صنایع دفاعی ایالات متحده سودهای کلانی می‌برند، اما اقتصاد کشورهای منطقه متحمل هزینه‌های فرصت عظیم می‌شوند. فروش تسلیحات آمریکا به منطقه خلیج فارس به تنهایی در دوره ۲۰۱۷-۲۰۲۱ به بیش از ۱۰۰ میلیارد دلار رسید. این جریان عظیم تسلیحاتی، چرخ‌های صنایع نظامی آمریکا را به گردش درآورده و به یکی از موتورهای محرک اصلی میلیتاریسم بدل شده است. شرکت‌های عظیم دفاعی مانند لاکهید مارتین و ریتینون، از طریق لابی‌گری در کنگره، نقشی تعیین‌کننده در تداوم این سیاست‌ها ایفا می‌کنند (Pour-Ahmadi, 2005: 62). در مقابل، اقتصاد کشورهای منطقه از این سیاست‌ها به شدت آسیب دیده است. تحریم‌های ثانویه آمریکا، به‌ویژه علیه ایران، تجارت و سرمایه‌گذاری در کل منطقه را مختل کرده است. کشورهای حوزه خلیج فارس نیز تحت فشار برای خرید تسلیحات گران‌قیمت، حجم عظیمی از منابع مالی خود را به جای توسعه زیرساخت‌های اقتصادی و رفاه اجتماعی، صرف نظامی‌گری کرده‌اند. این امر به اقتصادهای رانتیر و تک‌محصولی دامن زده و آن‌ها را در برابر شوک‌های خارجی آسیب‌پذیرتر ساخته است. جنگ‌ها و مداخلات نیز هزینه‌های بازسازی هنگفتی بر عراق، افغانستان و سوریه تحمیل کرده که عمده‌تأ توسط آمریکا تأمین نشده و بر دوش مردم و کمک‌های بین‌المللی ناکافی باقی مانده است. برآورد می‌شود که جنگ‌های پس از یازده سپتامبر بیش از ۸ تریلیون دلار برای آمریکا هزینه داشته است؛ منابعی که می‌توانست صرف زیرساخت‌های داخلی شود و این پرسش را پیش می‌کشد که آیا این هزینه‌ها تناسبی با منافع استراتژیک کسب‌شده داشته است؟ (Toft & Kushi, 2023: 280).

۲-۴. پیامدهای امنیتی-نظامی: بی ثباتی مزمن و رقابت تسلیحاتی

هدف اعلامی میلیتاریسم آمریکا در غرب آسیا، ایجاد ثبات و امنیت بوده است، اما نتیجه عملی آن عکس این بوده است. مداخلات مستقیم در افغانستان و عراق، به جای ایجاد دولت‌های باثبات و دموکراتیک، خلأ قدرت، جنگ داخلی و فضای مناسب برای رشد گروه‌های تروریستی مانند داعش را فراهم آورد. سرنگونی صدام حسین در عراق، به جای تضعیف ایران، به حذف رقیب سنی تهران و افزایش بی‌سابقه نفوذ سیاسی، نظامی و اقتصادی ایران در عراق، سوریه و لبنان انجامید (Alikhani & et al, 2022). از این منظر، میلیتاریسم آمریکا ناخواسته به تقویت مهم‌ترین رقیب خود در منطقه کمک کرده است. حضور نظامی مستقیم و پایگاه‌های آمریکا نیز خود به یک عامل تنش‌زا بدل شده است. این پایگاه‌ها به اهداف مشروعی برای حملات نیروهای هم‌سو با ایران تبدیل شده‌اند و آمریکا را در چرخه‌ای از اقدام و واکنش فرسایشی گرفتار کرده‌اند. افزایش فروش تسلیحات نیز به یک مسابقه تسلیحاتی خطرناک در منطقه دامن زده است. عربستان و امارات با خرید انبوه سامانه‌های پیشرفته، و ایران با توسعه موشک‌ها و پهپادهای نامتقارن، هر یک به تشدید این چرخه کمک کرده‌اند. نتیجه، منطقه‌ای مملو از سلاح‌های پیشرفته و فاقد سازوکارهای اعتمادساز و امنیت دسته‌جمعی است که امنیت آن به «توازن وحشت» شکننده‌ای گره خورده است (Rostami, 2016: 190). بنابراین، میلیتاریسم نه تنها امنیت نیاورده، که پویایی‌های ناامنی را نهادینه ساخته است.

۳-۴. پیامدهای اجتماعی و انسانی: بحران‌های پناهندگی و فرهنگ خشونت

فاجعه‌بارترین میراث میلیتاریسم آمریکا در غرب آسیا، بحران‌های انسانی عظیم است. جنگ‌های مستقیم و نیابتی، به مرگ صدها هزار غیرنظامی (بر اساس برآوردها، تنها در عراق بین ۲۰۰ تا ۳۰۰ هزار غیرنظامی کشته شدند) و آوارگی ده‌ها میلیون نفر انجامیده است. بحران پناهندگان سوری که بیش از ۶ میلیون نفر را آواره خارج از کشور کرد، و آوارگان داخلی در عراق، یمن و افغانستان، از تکان‌دهنده‌ترین تبعات این سیاست‌هاست. این آوارگی‌ها، به فروپاشی ساختارهای اجتماعی، افزایش فقر، شیوع بیماری‌ها و از دست رفتن یک نسل از آموزش محروم انجامیده است (Chomsky, 2015: 155). علاوه بر این، میلیتاریسم به بازتولید فرهنگ خشونت در منطقه انجامیده است. اشغال نظامی، حملات پهپادی با تلفات غیرنظامی، رفتارهای تحقیرآمیز با زندانیان (مانند ابوغریب) و حمایت از گروه‌های مسلح، همگی به افزایش احساس تحقیر، خشم و بی‌اعتمادی به آمریکا در میان افکار عمومی

منطقه دامن زده است. این فضا، بستر مناسبی برای جذب نیرو توسط گروه‌های افراطی و تداوم چرخه خشونت فراهم کرده است. به بیان دیگر، «جنگ علیه تروریسم» با ابزارهای نظامی، خود به مولد نسل جدیدی از تروریسم و افراط‌گرایی تبدیل شده است (Esmaili, 2006: 83)

نتیجه‌گیری

یافته‌های این پژوهش نشان می‌دهد که میلیتاریسم، از یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ تا سال ۲۰۲۵، همچنان یکی از مؤلفه‌های بنیادین و پایدار سیاست خارجی ایالات متحده در غرب آسیا بوده است. بررسی تطبیقی دوره‌های ریاست‌جمهوری جورج دبلیو. بوش، باراک اوباما، دونالد ترامپ و جو بایدن، و نیز ارزیابی جهت‌گیری‌های دوره دوم ترامپ، بیانگر آن است که تحولات رخ داده بیش از آنکه نشانه گسست از الگوی میلیتاریستی باشد، بیانگر نوعی سازگاری تاکتیکی این الگو با شرایط متغیر ژئوپلیتیکی، فناوریانه و اقتصادی است. به عبارت دیگر، ابزارها و شیوه‌های اعمال قدرت تغییر کرده‌اند، اما جایگاه محوری قدرت نظامی در محاسبات راهبردی واشنگتن تداوم یافته است. از منظر واقع‌گرایی ساختاری، این تداوم را می‌توان پیامد منطقی ساختار آنارشیک نظام بین‌الملل و تلاش یک قدرت هژمون برای حفظ موقعیت نسبی خود دانست. ایالات متحده در پی حفظ برتری منطقه‌ای، تأمین منافع انرژی، جلوگیری از ظهور قدرت مسلط رقیب و مهار بازیگران تجدیدنظرطلب، به قدرت سخت و حضور نظامی متوسل شده است. با این حال، یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که عقلانیت اولیه این رویکرد الزاماً به پیامدهای مطلوب راهبردی منجر نشده است. در واقع، استمرار مداخلات نظامی در شرایطی که هزینه‌های سیاسی، اقتصادی و امنیتی آن افزایش یافته، مصداقی از مسئله «گسترش بیش از حد» قدرت هژمونیک و فرسایش تدریجی منابع قدرت آمریکا بوده است.

در دوره بوش، میلیتاریسم در شکل تهاجمی و مستقیم خود ظهور کرد. دکترین جنگ پیش‌دستانه و عملیات نظامی گسترده در افغانستان و عراق، نمونه بارز اتکای واشنگتن به قدرت سخت برای بازسازی نظم سیاسی منطقه بود. با وجود موفقیت اولیه در سرنگونی حکومت‌های هدف، ناتوانی در ایجاد ثبات پایدار نشان داد که برتری نظامی لزوماً به توانایی مهندسی سیاسی و اجتماعی منجر نمی‌شود. تجربه عراق و افغانستان، محدودیت‌های قدرت نظامی در مواجهه با ساختارهای پیچیده اجتماعی، قومی و سیاسی را آشکار ساخت. دوره اوباما را می‌توان مرحله گذار از میلیتاریسم پرهزینه به الگوی «میلیتاریسم سبک‌بار» دانست. کاهش اتکا به نیروهای زمینی و افزایش استفاده از پهپادها، نیروهای ویژه و عملیات غیرمستقیم، با هدف کاهش هزینه‌های انسانی و سیاسی مداخلات صورت

گرفت. این تغییر، اگرچه هزینه مستقیم حضور نظامی آمریکا را کاهش داد، اما نتوانست چرخه بی‌ثباتی را متوقف کند. در برخی موارد نیز خلأهای ایجادشده در اثر کاهش حضور مستقیم آمریکا، فرصت بیشتری برای گسترش نفوذ بازیگران رقیب، به‌ویژه ایران و روسیه، فراهم کرد.

در دوره نخست ترامپ، میلیتاریسم با ابزارهای اقتصادی پیوند خورد و در قالب راهبرد «فشار حداکثری» علیه ایران بازتعریف شد. تحریم‌های گسترده، تهدید نظامی و خروج از توافق هسته‌ای نشان داد که مرز میان قدرت اقتصادی و قدرت نظامی در سیاست خارجی آمریکا بیش از پیش درهم‌تنیده شده است. با وجود تحمیل هزینه‌های قابل‌توجه بر اقتصاد ایران، این سیاست نتوانست اهداف حداکثری واشنگتن، از جمله تغییر رفتار راهبردی تهران، را محقق کند و در مقابل، به افزایش تنش و تشدید رقابت امنیتی در منطقه انجامید.

در دوره بایدن، الگوی «قدرت ترکیبی» جایگزین مداخلات گسترده پیشین شد. کاهش حضور مستقیم، اتکا به شرکای منطقه‌ای، عملیات محدود، تحریم‌های اقتصادی و تمرکز هم‌زمان بر رقابت با چین، نشان‌دهنده تلاش برای مدیریت هزینه‌های حضور آمریکا بود. بااین‌حال، استمرار حملات نیابتی، بحران‌های امنیتی و رقابت‌های منطقه‌ای نشان داد که کاهش مقیاس حضور نظامی الزاماً به معنای خروج از منطق میلیتاریسم نیست.

در دوره دوم ترامپ، میلیتاریسم از سطح «بازدارندگی و فشار» به کاربرد مستقیم‌تر قدرت نظامی علیه ایران ارتقا یافته است؛ به‌گونه‌ای که جنگ و فشار اقتصادی هم‌زمان به ابزارهای اصلی تحقق اهداف واشنگتن تبدیل شده‌اند. بااین‌حال، تداوم جنگ، ناکامی در تحقق کامل اهداف اعلام‌شده و افزایش هزینه‌های اقتصادی و سیاسی، بار دیگر محدودیت قدرت نظامی در دستیابی به نتایج راهبردی پایدار را آشکار کرده است. از این منظر، دوره دوم ترامپ را می‌توان نه گسست از میلیتاریسم پیشین، بلکه تشدید و رادیکال‌شدن همان الگو دانست؛ الگویی که خطر فرسایش بیشتر قدرت هژمونیک آمریکا و بی‌ثباتی ساختاری در غرب آسیا را افزایش داده است.

مهم‌ترین نتیجه پژوهش، شکاف میان اهداف اعلامی و پیامدهای واقعی سیاست نظامی‌گرایانه آمریکا است. در زمینه ثبات و دموکراسی‌سازی، مداخلات نظامی نه به ایجاد نظم سیاسی پایدار، بلکه در مواردی به شکل‌گیری دولت‌های شکننده و وابسته انجامید. در زمینه مهار ایران نیز سرنوشتی حکومت‌های متخاصم با تهران در افغانستان و عراق، ناخواسته فرصت‌های ژئوپلیتیکی مهمی برای گسترش نفوذ ایران فراهم کرد. از منظر هژمونیک نیز هزینه‌های مداخلات، فرسایش مشروعیت

بین‌المللی و کاهش منابع اختصاص‌یافته به رقابت‌های نوظهور، به محدود شدن ظرفیت راهبردی واشنگتن منجر شده است. البته این ارزیابی به معنای انکار موفقیت‌های تاکتیکی قدرت نظامی آمریکا نیست. عملیات ضدتروریسم، تضعیف موقت برخی گروه‌های مسلح، حذف رهبران سازمان‌های تروریستی و حفاظت از برخی مسیرهای راهبردی کشتیرانی، نمونه‌هایی از دستاوردهای محدود این رویکرد محسوب می‌شوند. باین‌حال، این موفقیت‌ها ماهیتی عمدتاً تاکتیکی و مقطعی داشته و نتوانسته‌اند به اهداف پایدار سیاسی و امنیتی تبدیل شوند. در نهایت، چشم‌انداز دوره دوم ترامپ نشان می‌دهد که بازگشت به گفتمان «صلح از طریق قدرت»، افزایش اتکا به بازدارندگی نظامی و تهدید به استفاده از زور علیه ایران، می‌تواند چرخه پیشین تنش و مداخله را بازتولید کند. بنابراین، تجربه دو دهه گذشته مؤید آن است که قدرت نظامی، هرچند برای بازدارندگی و مقابله با تهدیدهای فوری ضروری است، به‌تنهایی قادر به ایجاد نظم پایدار نیست. بر این اساس، عبور از ناکارآمدی‌های میلیتاریسم مستلزم حرکت به سوی معماری امنیتی چندجانبه، دیپلماسی منطقه‌ای، توسعه اقتصادی، تقویت نهادهای سیاسی و احترام مؤثرتر به حاکمیت دولت‌ها و حقوق بین‌الملل است. امنیت پایدار غرب آسیا نه از طریق برتری نظامی مطلق، بلکه از رهگذر ترکیب سنجیده قدرت، مشروعیت و دیپلماسی قابل تحقق خواهد بود.

References

- Abbasi, Mosayeb and Sepehri, Yadollah. (2024). An Analysis of the Failure of American Strategies in Containing the Islamic Revolution of Iran. *Quarterly Journal of Islamic Revolution Studies*, 13(3), 259-278. (in Persian).
- Adami, Ali and Akheralddin, Mehri. (2013). Russia's Foreign Policy Towards the Syrian Crisis. *Quarterly Journal of Political Science*, 9(22), 47-69. (in Persian).
- Afshardi, Mohammad Hossein and Norouzani, Shahram. (2017). *The American Doctrine of Preventive War in the Peripheral Regions of the Islamic Republic of Iran*. Tehran: National Defense University. (in Persian).
- Alikhani, Morteza; Ghorbani Sheikhneshtin, Arsalan and Ghaedi, Mohammad Reza. (2022). Iran's Nuclear Program and the Middle East Security Regime in the Trump Era. *International Relations Research*, 12(3), 131-154. (in Persian).
- Alishahi, Abdolreza and Forouzan, Younes. (2019). The Nature of Trump's Offensive Strategies Against the Islamic Republic of Iran. *Journal of Defense Policy*, 27(106), 85-112. (in Persian).
- Arežina, S. (2019). US-China relations under the trump administration: changes and challenges. *China Quarterly of International Strategic Studies*, 5(3), 289-315.

- Barndollar, G. (2021). Global posture review 2021: an opportunity for realism and realignment. *Defense Priorities*.
- Barzegar, Kayhan. (2004). *The Role of Great Powers in the Security Developments of the Middle East*. Tehran: Abrar Moeser International Research and Studies Institute. (in Persian).
- Beckley, M. (2025). Trump's Second Term: Charting a New Path in Asia. <https://www.fpri.org/article/2025/01/trumps-second-term-charting-a-new-path-in-asia>
- Beitjam, R. (2022). The Counter-Terrorism Norms of the European Union and the United States in West Asia. *World Politics*. (in Persian).
- Blagden, D., & Porter, P. (2021). Desert shield of the republic? A realist case for abandoning the Middle East. *Security Studies*, 30(1), 5-48.
- Chomsky, Noam. (2015). *Systems of Domination* (translated by Amir Hossein Modbarnia). Tehran: New World Publishing. (in Persian).
- Ebrahimi, Shahroz. (2009). America's Role in the Persian Gulf after Saddam: Security and Energy. *Quarterly Journal of Middle East Studies*, (63), 14-27. (in Persian).
- Esmaili, Hamid Reza. (2006). The Consequences of Al-Qaeda Salafism in the Islamic World. *Quarterly Journal of Strategic Studies of the Islamic World*, 7(28). (in Persian).
- Fontaine, R. (2025). The Trump-Biden-Trump Foreign Policy. *Foreign Affairs*. <https://www.foreignaffairs.com/trump-biden-trump-foreign-policy>
- Hoang, T. M. P. (2025). SOME HIGHLIGHTS IN THE US FOREIGN POLICY IN THE MIDDLE EAST UNDER PRESIDENT JOE BIDEN (2021-2024). *VNU Journal of Foreign Studies*, 41(1S), 168-179.
- Hosseini, Hassan. (2004). *The Greater Middle East Project*. Tehran: Abrar Moasar. (in Persian).
- <https://www.defensepriorities.org/explainers/global-posture-review-2021>
- Jinoor, N., mirkooshesh, A., & razani, E. (2021). Effects and consequences of Donald Trump's maximum pressure policy towards the Islamic Republic of Iran. *World Politics*, 10(3), 315-350.
- Mobini, Mohammad and Karimkhani, Ahad. (2023). Explaining the Role of Martyr Soleimani in the Failure of American Strategies in the Region. *Sacred Defense and Contemporary Battles Studies*, 5(9), 261-291. (in Persian).
- Moshirzadeh, Homeira. (2012). *Theories of International Relations*. Tehran: Samt. (in Persian).
- O'Brien, R. C. (2024). The Return of Peace through Strength. *Foreign Affairs*, 103, 24.
- Pillar, P., Bacevich, A., Sheline, A., & Parsi, T. (2020). *A New US Paradigm for the Middle East*. Quincy Institute for Responsible Statecraft.
- Pour-Ahmadi, Hossein and Zolfaghari, Mehdi. (2009). Energy Diplomacy and National Interests of the Islamic Republic of Iran. *Political Science*, 5(1). (in Persian).
- Pour-Ahmadi, Hossein. (2005). Political Economy and New American Strategic Interests in the Middle East. *Quarterly Journal of Regional Studies*, 6(4&3). (in Persian).
- Rezaei, Ali Reza and Salehi, Houshang. (2024). Challenges of the United States Hegemonism in West Asia after 9/11. (in Persian).
- Rostami, Mohammad Reza. (2016). Instabilities of West Asia (Middle East): Regional Actors and Trans-Regional Helpers. *Journal of Defense Policy*, 24(94), 165-202. (in Persian).

- Shaker, Ali. (2018). Analysis of Trump's Military Policies in the Middle East. *Journal of Political Sciences*, 11(4), 23-41. (in Persian).
- Solace Global. (2024). What Trump's Foreign Policy Means for Global Stability in 2025. <https://www.solaceglobal.com/report/trump-2025-foreign-policy>
- Stokes, J. (2024). Trump Pushes 'Peace Through Strength' Vision. *Nikkei Asia*. <https://asia.nikkei.com/Politics/U.S.-elections-2024/Trump-pushes-peace-through-strength-vision-with-defense-picks>
- Tennant, F. (2024). Peace through strength: US boosts sanctions prowess. *Financier Worldwide*. <https://www.financierworldwide.com/peace-through-strength-us-boosts-sanctions-prowess>
- Toft, M. D., & Kushi, S. (2023). *Dying by the Sword: The Militarization of US Foreign Policy*. Oxford University Press.
- Ward, A., & Norman, L. (2024, Dec. 13). Trump Team Weighs Options, Including Airstrikes, to Stop Iran's Nuclear Program. *The Wall Street Journal*. <https://www.wsj.com/world/middle-east/trump-iran-plan-nuclear-weapons-def26f1d>
- Yom, S. (2020). US foreign policy in the Middle East: The logic of hegemonic retreat. *Global Policy*, 11(1), 75-83.